

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: S.J., zastoupeného JUDr. Martinem Tocikem, advokátem ve sdružení TOCIK ŠINDELÁŘ & PARTNEŘI, advokátní kancelář, se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary**, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **12.5.2010 č.j. 3147-2/2010-160100-21**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou osobně Krajskému soudu v Plzni dne 1.7.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2010 č.j. 3147-2/2010-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*celní úřad*“) ze dne 22.2.2010 č.j. 4755/2010-086100-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo ve smyslu § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních vysloveno propadnutí vybraných výrobků (230 litrů etanolu) zajištěných celním úřadem.

Problematika spotřebních daní byla upravena zákonem č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o spotřebních daních*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobce nejprve v obecné rovině konstatoval, že za nezákonný považuje výrok napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ačkoli pro takový postup nebyly naplněny a ve správním řízení prokázány zákonem vyžadované podmínky.

Následně žalobce konkretizoval žalobní body.

[II]

Žalobce předně namítal, že došlo k porušení zásad pro doručování, protože napadené rozhodnutí nebylo náležitě doručeno. Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že se jedná o odvolání podnikající fyzické osoby právně zastoupené advokátem JUDr. Jaroslavem Krejčím, avšak žalobce zdůraznil, že v odvolacím řízení i v řízení před celním úřadem byl zastoupen advokátem JUDr. Martinem Tocikem a nikoliv JUDr. Jaroslavem Krejčím, jemuž bylo žalovaným napadené rozhodnutí adresováno.

[III]

V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal vyvození nesprávných právních závěrů ze skutkových zjištění.

Žalobce připomněl, že podle žalovaného byl dán důvod k postupu podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních, neboť „(...) *bylo prokázáno, že s předmětnými vybranými výrobky bylo nakládáno způsobem uvedeným v ustanovení § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, tj. byly skladovány (...) a nebylo prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné. (...)*“. Žalobce uvedl, že § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních upravuje postup, kdy skladovatel většího množství vybraných výrobků mj. neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, což vede k zajištění takových výrobků. Rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků obsažené v § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních je tedy možné učinit pouze v případě, že se mj. neprokáže zdanění vybraných výrobků. V posuzované věci tomu však dle žalobce tak nebylo.

Ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je za plátce spotřební daně označen mj. ten, kdo skladuje vybrané výrobky ve větším množství, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. V případě konzumního lihu a lihovin se rozumí větším množstvím [ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b) zákona o spotřebních daních] 10 litrů konečných výrobků. Ke vzniku shora uvedené povinnosti tudíž nestačí jen zákonem vymezené a žalovaným zmíněné množství, nýbrž **současně** musí být splněna podmínka, že jde o **výrobek konečný**. Že by se však v daném případě jednalo o konečný výrobek, o tom nesvědčí žádný důkaz.

Žalobce byl celním úřadem posléze vyzván, aby prokázal zdanění. Žalobce, jakmile se ukázalo, že předložená faktura není způsobilá to prokázat (byla falešná; spotřební daň nebyla

zaplacená, což žalobce, dle svého tvrzení, nevěděl a vědět nemohl), spotřební daň zaplatil. Jestliže došlo k zaplacení spotřební daně u vybraných výrobků poté, co došlo k jejich zajištění, rozhodnutí o jejich propadnutí nepřicházelo dle žalobce do úvahy, když závadný stav byl napraven.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání datovaném dne 1.9.2010 a navrhoval žalobu zamítnout.

Ze **správního spisu** se k věci podávají následující základní skutečnosti. Celní úřad prováděl ve dnech 31.3.2008 a 1.4.2008 místní šetření u žalobce, přičemž našel celkové množství 230 litrů vybraných výrobků. Konkrétně se jednalo o 30 litrů lihoviny s obsahem 41,4 % obj. etanolu kvasného původu a 200 litrů lihoviny s obsahem 70,8 % obj. etanolu kvasného původu (dále též jen „*vybrané výrobky*“). Daňové přiznání ke spotřební dani stran uvedených vybraných výrobků bylo žalobcem podáno dne 26.3.2009.

Dne 2.4.2008 bylo celním úřadem vydáno pod č.j. 4281-4/08-086100-24 rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků. Dne 22.2.2010 vydal celní úřad prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému se žalobce dne 18.3.2010 odvolal, a to ústně do protokolu č.j. 4755-2/2010-086100-021. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12.5.2010 č.j. 3147-2/2010-160100-21 odvolání zamítl.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná, přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalobce s takovým projednáním věci výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.) a žalovaný správní orgán nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

[II]

Stran prvního žalobního bodu soud uvážil následovně.

Součástí správního spisu je listina označená jako „Plná moc k zastupování ve správním řízení“ datovaná dne 26.2.2010, kterou žalobce zmocnil JUDr. Martina Tocika mj. k zastupování v řízení o propadnutí vybraných výrobků před příslušnými orgány státní správy. JUDr. Tocik uvedené zmocnění přijal a dále zmocnil mj. i JUDr. Jaroslava Krejčího, advokátního koncipienta. Ten se následně zúčastnil ústního jednání konaného na Celním úřadu Karlovy Vary dne 18.3.2010. V protokolu o ústním jednání č.j. 4755-2/2010-086100-021 je k tomu uvedeno: „*Osoba jednající za daňový subjekt – advokát (na základě plné moci ze dne 26.2.2010) JUDr. Martin Tocik, advokát, který dále zmocnil advokátního koncipienta (...) JUDr. Jaroslav Krejčí (...) průkaz advokátního koncipienta č. 657.*“.

V záhlaví napadeného rozhodnutí je konstatováno, že žalobce je zastoupen JUDr. Jaroslavem Krejčím. Napadené rozhodnutí bylo, dle údajů na doručence, zasláno na adresu JUDr. Jaroslav Krejčí, advokátní kancelář, Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary. Na doručence je rovněž vyznačeno razítko AK TOCIK ŠINDELÁŘ & PARTNEŘI se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary s datem přijetí napadeného rozhodnutí 13.5.2010.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný správní orgán skutečně pochybil, když jako zástupce žalobce uvedl JUDr. Jaroslava Krejčího a na jeho jméno pak doručoval napadené rozhodnutí. Podle názoru zdejšího soudu se však nejedná o tak zásadní pochybení, aby mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí bylo totiž, i přes právě uvedené nedostatky, doručeno do advokátní kanceláře TOCIK ŠINDELÁŘ & PARTNEŘI, v níž JUDr. Tocik, tedy žalobcův zástupce dle plné moci, vykonává advokátní praxi (ve sdružení). Napadené rozhodnutí se tak dostalo minimálně do širší dispozice žalobce, resp. jeho zástupce, o čemž svědčí mj. i to, že žaloba proti napadenému rozhodnutí byla žalobcem, resp. JUDr. Tocikem jako jeho zástupcem v soudním řízení, podána včas. Ve vztahu k žalovanému tak lze sice apelovat na větší pozornost při specifikaci zástupců účastníků řízení, avšak nelze konstatovat pochybení takové intenzity, že by mělo za následek zrušení rozhodnutí. **První žalobní bod tak nebyl shledán důvodným.**

[III]

Stran druhého žalobního bodu soud uvážil následovně.

Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje podmínky zdaňování minerálních olejů, lihu, piva, vína a meziproductů a tabákových výrobků (dále jen „vybrané výrobky“) spotřebními daněmi.

Podle § 4 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních je větším množstvím vybraných výrobků množství přesahující u konzumního lihu a lihovin 10 l konečných výrobků.

Podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba,

kteřá tyto výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních celní ředitelství nebo celní úřad jsou oprávněny uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2, nebo dopravního prostředku, který takové výrobky dopravoval, jestliže **a)** tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní kontrolovaná osoba, nebo **b)** osoba, která tyto vybrané výrobky nebo dopravní prostředek vlastní, je celnímu ředitelství nebo celnímu úřadu známa.

Žalobce nezpochybňoval skladování 200 litrů lihovin o obsahu 70,8 % obj. etanolu, resp. 30 litrů lihovin o obsahu 41,4 % obj. etanolu, ani to, že z těchto výrobků nezaplatil daň. Předně však zpochybňoval, že se v jeho případě jednalo o skladování „konečných výrobků“ ve smyslu § 4 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních [byť mylně uváděl § 4 odst. 3 písm. b) tohoto zákona, který se však vztahuje ke zkapalněným ropným plynům v tlakových nádobách].

Podle § 4 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních je větším množstvím vybraných výrobků pro účely odstavce 1 písm. f) množství přesahující u konzumního lihu a lihovin¹¹⁾ 10 litrů konečných výrobků. Poznámka č. 11 odkazovala na § 16 vyhlášky č. 335/1997 Sb., kterou se provádí § 18 písm. a), d), h), i), j) a k) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, pro nealkoholické nápoje a koncentráty k přípravě nealkoholických nápojů, ovocná vína a medovinu, pivo, konzumní líh, lihoviny a ostatní alkoholické nápoje, kvasný ocet a droždí, ve znění vyhlášky č. 45/2000 Sb. a vyhlášky č. 57/2003 Sb. Podle písm. h) tohoto ustanovení se konzumním lihem rozumí líh upravený přidáním pitné vody na nejvýše 80 % objemových etanolu. Podle písm. i) tohoto ustanovení se lihovinami rozumí alkoholické nápoje obsahující nejméně 15 % objemových etanolu, s výjimkou vína, piva a nápojů na bázi piva; u vaječného likéru se připouští minimální obsah etanolu 14 % objemových.

Zákon explicitně nedefinuje pojem „konečný výrobek“, ale není žádný důvod pochybovat o tom, že je to takový produkt, který svými příslušnými hodnotami splňuje požadavky dané buď zákonem, příp. vyhláškou, na onen výrobek. Podle údajů celních orgánů, které žalobce nezpochybnil, měly jím skladované výrobky 70,8 % obj. etanolu, resp. 41,4 % obj. etanolu. Splňovaly tak požadované parametry jak pro lihoviny, tak pro konzumní líh. A protože byl naplněn i množstevní požadavek (= více než deset litrů), byl žalobce ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních plátcem daně (k tomu srov. znění tohoto ustanovení, podle kterého je plátcem právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky ve větším množství, uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně).

Žalobce však v okamžiku zjištění, že skladuje větší množství vybraných výrobků, nemohl prokázat, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Nemohl tak učinit proto, že spotřební daň v tu chvíli skutečně zaplacená nebyla, což žalobce sám přiznává. Zaplatil ji, podle svých slov, jakmile se „ukázalo, že předložená faktura není způsobila toto [= zdanění] prokázat“. Byl zde tedy prostor pro postup podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních,

podle něhož celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o **zajištění vybraných výrobků** rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky **skladuje ve větším množství** (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Žalobce explicitně nebrojil proti aplikaci (v jeho případě) institutu zajištění vybraných výrobků. Namítal však, že došlo-li z jeho strany k dodatečnému zaplacení spotřební daně, nemohlo po zajištění vybraných výrobků dojít ještě k jejich následnému propadnutí.

Ani této námitce však nelze přisvědčit.

Problematickou spotřebních daní se v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval a zabývá Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 3.3.2010 č.j. 1 Afs 12/2010-107 (k dispozici na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že zákon o spotřebních daních neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo doměření spotřební daně v případě propadnutí nebo zabrání zboží. Nejvyšší správní soud té souvislosti dále konstatoval, že „*takový zákonný zákaz v citovaném zákoně [míněn zákon o spotřebních daních] obsažen není a nelze jej dovodit ani z účelu ustanovení o zajištění a propadnutí vybraných výrobků. Proto zdejší soud neshledává, že by vyměření spotřební daně v projednávaném případě – poté co bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních – bylo v rozporu s č. l. 4 odst. 1, 2 a 3 Listiny základních práv a svobod upravujících podmínky ukládání povinností a omezení základních práv a svobod.*“.

Ve věci hodnocené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2010 č.j. 1 Afs 12/2010-107 se jednalo o zajištění a poté propadnutí výrobků podléhajících spotřební dani z lihu, resp. **následné doměření** spotřební daně z těchto výrobků. Byť ve věci posuzované zdejším soudem bylo pořadí jednotlivých kroků poněkud odlišné (rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků - zaplacení daně žalobcem - rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků), závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jím hodnocené věci jsou, co do jejich podstaty, aplikovatelné i v žalobcově případě. Nejvyšší správní soud totiž v uvedeném rozsudku dále konstatoval: „*(...) Účelem zajištění výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem (tj. že výrobky nebyly zdaněny či osvobozeny od spotřební daně). Propadnutí výrobků je pak sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních. Od této sankce je však třeba odlišovat samotný vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit: ten je totiž na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislý. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká přímo ze zákona při splnění podmínek vymezených v § 9 zákona o spotřebních daních. (...)*“.

Ve světle uvedeného tak nemůže být porušením zákona, dojde-li po dodatečném zaplacení spotřební daně daňovým dlužníkem k následnému vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, z nichž měla být taková daň včas zaplacená. Celní orgány proto v posuzované věci nepochybily.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva výslovně vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. června 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková